

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/17/2019
Identifikačné číslo spisu: 2116011595
Dátum vydania rozhodnutia: 28.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2116011595.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M na neverejnom zasadnutí konanom 28. augusta 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvinených E. J. a H. J. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona o dovolaní obvinených E. J. a H. J. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/35/2018 z 24. mája 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinených E. J. a H. J. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 15T/70/2016 z 12. decembra 2017 boli obvinení E. J. a H. J. uznaní za vinných zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 28.1.2015 v čase od 19:10 hod. až do 19:15 hod. v meste Trnava na ulici Spartakovská pred zimným - hokejovým štadiónom, počas vykonávania služobného zákroku, ktorý bol vykonaný v bare s názvom P., v ktorom sa obžalovaní E. J. a H. J. spolu s ďalšími osobami dopúšťali výtržnosť, počas toho, ako sa obaja obžalovaní presúvali s hliadkou PZ k policajnému motorovému vozidlu za účelom podania vysvetlenia na Obvodné oddelenie PZ Trnava, prvotne obžalovaný E. J. niečo hovoril príslušníkovi PZ ppráp. H. B., ČOZ: XXX XXX - služobne zaradenému na Pohotovostnej motorizovanej jednotke Krajského riaditeľstva PZ v Trnave, ktorý sa k nemu otočil a v tom momente ho obžalovaný E. J. udrel hlavou do tváre tzv. hlavičkou, v dôsledku čoho ppráp. H. B. cúvol dozadu do pokľaku a chvíľu sa nedokázal zorientovať, následne na to priskočil k nim príslušník PZ ppráp. V. J., ČOZ: XXX XXX - služobne zaradený na Pohotovostnej motorizovanej jednotke Krajského riaditeľstva PZ v Trnave v snahe pomôcť ppráp. H. B., načo obžalovaný H. J. zozadu udrel ppráp. V. J. rukou zovretou v päst' do oblasti hlavy, ihneď po tomto obžalovaný H. J. pokračoval v útoku tým spôsobom, že kopol do pravej ruky nstržm. G. Y., ČOZ: XXX XXX - služobne zaradeného na Obvodnom oddelení PZ Trnava, ktorý na miesto medzičasom dobehol, následne boli obaja obžalovaní zasahujúcimi príslušníkmi PZ spacificovaní

použitím donucovacích prostriedkov a zadržaní v čase o 19:15 hod., čím uvedeným konaním obžalovaný E. J. spôsobil ppráp. H. B. ašké zranenie ako pomliaždenie chrbta nosa a pomliaždenie chrbta ruky vpravo, ktoré si vyžiadalo liečenie v celkovej dĺžke 7 (sedem) dní a obžalovaný H. J. spôsobil ppráp. V. J. ašké zranenia ako pomliaždenie hlavy v oblasti záhlavia a natiahnutie dlhej hlavy dvojhlavého svalu ramena vľavo, ktoré si vyžiadali liečenie v celkovej dĺžke do 7 (sedem) dní a nstržm. G. Y. tiež ľahké zranenie ako pomliaždenie chrbta ruky vpravo, ktoré si vyžiadalo liečenie v celkovej dĺžke do 7 (sedem) dní.

Za to bol obvinenému E. J. podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov. Podľa § 51 ods. 1 v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému výkon trestu podmienične odložil a zároveň mu uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému určil skúšobnú dobu 3 roky a zároveň mu podľa § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona uložil povinnosť spočívajúcu osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému H. B..

Obvinenému H. J. bol podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu 24 mesiacov. Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona a zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona mu uložil povinnosť spočívajúcu osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému V. J. a poškodeného G. Y..

Proti predmetnému rozsudku podali obidvaja obvinení odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 5To/35/2018 z 24. mája 2018 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podali obvinení prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V odôvodnení dovolania zhodne namietali nezákonnosť celého trestného konania, nakoľko nezákonné bolo ich zadržanie, kto a ako ich zadržal a najmä okolnosti, ktoré nasledovali po ich zadržaní. Tým, že trestné konanie vo veci začalo nezákonným spôsobom, tak akýkoľvek dôkaz vykonaný v priebehu prípravného konania, resp. na hlavnom pojednávaní je vykonaný v rozpore so zákonom. Nezákonnosť začatia trestného konania sa prenáša aj do nezákonnosti dokazovania na hlavnom pojednávaní, a to bez možnosti vzniknuté účinky porušenia zákona následne konvalidovať. Krajský súd sa nezaoberal odvolacou námietkou o nezákonnosti ich zadržania, nevysvetlil, či zadržanie ako neodkladný a neopakovateľný úkon môže vykonať príslušník pohotovostnej motorizovanej jednotky (ďalej len „PMJ“), či v takom prípade teda môže príslušník PMJ sám začať trestné stíhanie vo veci a podľa akého ustanovenia, či je trestné stíhanie zákonné, ak príslušník PMJ nepoučí bezodkladne zadržanú osobu o dôvodoch jej zadržania, resp. jej právach. Z vykonaného dokazovania totiž jednoznačne vyplynulo, že k zadržaniu obvinených došlo zo strany príslušníkov PMJ podľa ustanovenia § 85 ods. 1 Trestného poriadku a nie podľa ustanovenia § 85 ods. 2 Trestného poriadku. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že „zápisnica mala byť obsahovo spísaná tak, že obžalovaní boli zadržaní podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku...“. Tu je potrebné zvýrazniť, že súd sa snaží takouto konštatáciou naprávať zjavné porušenie zákona zo strany príslušníkov PZ, pretože naznačuje, že zápisnica o zadržaní bola len „chybné“ vyplnená. Vyšetrovateľ v uznesení o začatí trestného stíhania z 28. januára 2015 už deklaroval stav - zadržanie obvinených 28. januára 2015 o 19:15 hod., a teda že zadržaním došlo k neodkladnému, neopakovateľnému úkonu. Zadržanie, ktoré deklaroval vyšetrovateľ, vykonával príslušník PMJ, avšak takýto úkon môže vykonať jedine policajt (vyšetrovateľ) v zmysle § 85 ods. 1 Trestného poriadku a nie ktokoľvek (na základe postupu § 85 ods. 2 Trestného poriadku). Zo spisového materiálu tak jednoznačne vyplýva, že príslušníci PMJ reálne vykonávali zadržanie podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku. Aj v prípade, ak by bol postup príslušníkov PMJ v súlade so zákonom a títo by mohli vykonávať samotné zadržanie podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku a zároveň by takýmto úkonom aj

začínali trestné konanie vo veci, tak v takom prípade platí, že zadržanie ako úkon, ktorým sa má zákonne začať trestné konanie, musí byť v plnom rozsahu vykonaný v zmysle zákona. Zápisnice o zadržaní obidvoch obvinených spisovali nstržm. A. J. a druhú nstržm. H. M., teda osoby, ktoré nemali s ich zadržaním nič spoločné, čo odporuje ustanoveniu § 85 ods. 3 Trestného poriadku, teda ide o nezákonnú zápisnicu. Taktiež nebolo dodržané ustanovenie § 85 ods. 4 Trestného poriadku, pretože príslušníci PMJ vykonávajúci zadržanie, obvinených bezodkladne neoboznámili s dôvodmi zadržania a nevypočuli ich. Poškodený J. uviedol, že od momentu zadržania obvinených až do doby odovzdania na príslušné OO PZ nekomunikoval ani on, ani poškodený B. s obvinenými a to ani počas eskorty, ani neskôr s nimi už neprišli do žiadneho kontaktu. Ani jeden z policajtov vykonávajúcich zadržanie neuviedol žiadny dôvod zadržania a teda ani žiadny konkrétny väzobný dôvod, ktorý explicitne vyžaduje uviesť ustanovenie § 85 ods. 1 Trestného poriadku a na ktorý odkazuje zápisnica o zadržaní, ktorú spisovali úplne iní príslušníci PZ. Obvinený H. J. minimálne tri hodiny vôbec nevedel dôvody, pre ktoré je zadržaný resp. pre ktoré mu je obmedzená osobná sloboda. Ak mu to bolo aj po takto dlhšom čase niekým oznamované, tak nie zo strany toho kto ho zadržal, ale zo strany úplne inej osoby. Aj z tohto dôvodu je možné celý proces zadržania považovať za rozporný so zákonom a teda takými sú aj všetky úkony, ktoré po ňom nasledovali. Poukázal na skutočnosť, že na prvej strane zápisnice o zadržaní je uvedené, že obvinený H. J. bol prevzatý vyšetrovateľom 28.1.2015 o 22:18 hod., pričom na druhej strane tej istej zápisnice je rukou napísané pri pečiatke KR PZ Trnava, že vyšetrovateľ prevzal obvineného dňa 29.1.2015 o 1:30 hod. Zápisnica navyše nie je podpísaná ani samotným vyšetrovateľom. Pri obvinenom E. J. sa uvádza čas zadržania 28.1.2015 o 19:15 avšak údajne mal byť odovzdaný vyšetrovateľovi podľa zápisnice 29.1.2015 o 00:17 hod., čiže 5 hodín mu nikto neoznámil dôvody jeho zadržania, a ak by mu boli po takomto dlhom čase tieto oznamované, tak nie zo strany toho kto ho zadržal, ale zo strany úplne inej osoby. Navyše na druhej strane tej istej zápisnice je uvedené, že obvinený E. J. bol vyšetrovateľom prevzatý 29.1.2015 o 00:50, preto nie je zrejmé, v akom právnom režime bol obvinený tých 33 minút. Celé zadržanie bez zákonného poučenia zasahujúcich príslušníkov PMJ bez toho, aby títo spisovali zápisnicu, tak bolo nezákonné a teda nemohlo spôsobiť ani zákonné začatie trestného stíhania vo veci a teda ani zákonné vznesenie obvinenia. Krajský súd k týmto mojim námietkam nezaujal žiadne stanovisko, celú vec bagatelizoval keď uviedol, že príslušníci PMJ postupovali podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku a nedostatky uznesenia o začatí trestného stíhania nespôsobujú jeho nezákonnosť. Na záver navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky skonštatoval, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, zrušil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trnave a prikázal mu, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril aj prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že sa s dovolaním nemôže stotožniť, pretože okresný aj krajský súd rozhodli na základe riadne zisteného skutkového stavu a bez akýchkoľvek pochybností, pričom všetky dôkazy boli vykonané jednoznačne zákonným spôsobom. Obidva súdy sa námietkami obhajoby uvedenými v dovolaní zaoberali a jasne a zrozumiteľne ich vyvrátili. Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvinených odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinení pred podaním dovolania využili svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvinených E. J. a H. J. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z

hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré nezodpovedajú dovolacím dôvodom.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2.2.2010, Emen p. Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26.1.2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14.2.2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15.12.2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom" a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom", nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro" (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa

§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Nevykonanie (svojvoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K námietke obvinených k nezákonnosti ich zadržania a tým aj k nezákonnosti celého trestného konania najvyšší súd uvádza nasledovné:

Z trestno-procesného hľadiska je zadržanie zaistovací procesný úkon, ktorý možno v zákonom upravených a odôvodnených prípadoch použiť proti osobe podozrivej zo spáchania trestného činu (§ 85 ods. 1 Trestného poriadku) a obmedzenie osobnej slobody osoby pristihnutej pri páchaní trestného činu alebo bezprostredne po ňom (85 ods. 2 Trestného poriadku). Zadržat osobu podozrivú zo spáchania trestného činu je oprávnený výlučne policajt podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku a obmedziť osobnú slobodu podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku osoby, ktorá bola pristihnutá pri trestnom čine alebo bezprostredne po ňom môže ktokoľvek.

Ustanovenie § 85 ods. 1 Trestného poriadku je oproti ustanoveniu § 85 ods. 2 Trestného poriadku v pomere špeciality, pričom postup podľa prvého z označených ustanovení je obligatórny pre „procesného“ policajta podľa § 10 ods. 8 Trestného poriadku, ale aj podľa § 10 ods. 10 Trestného poriadku v nadväznosti na § 4 písm. a), § 5 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 648/2008 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). V pomere subsidiarity je potom úprava postupu všetkých ostatných osôb teda „kohokoľvek“ v zmysle § 85 ods. 2 Trestného poriadku. Do tejto generálne vymedzenej kategórie oprávnených osôb patrí aj „neprocesný“ policajt - každý príslušník Policajného zboru v zmysle zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, ktorý nie je „procesným“ policajtom.

Postup podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku je zachovaný pri zachovaní jeho zákonných predpokladov a podmienok. Zápisnicu podľa § 85 ods. 3 Trestného poriadku spíše policajt podľa § 10 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý vykonal zadržanie, nie je však relevantnou chybou postupu v konaní, ak túto zápisnicu spíše nadväzne (celkovo) vo veci konajúci policajt podľa § 10 ods. 8 Trestného poriadku.

Na vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania (§ 2 ods. 2 písm. i) vyhlášky) je oprávnený policajt podľa § 10 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý vykonal zadržanie, môže ho však vydať aj nadväzne vo veci konajúci policajt podľa § 10 ods. 8 Trestného poriadku.

Ustanovenia § 85 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku, v súvislosti s ustanovením § 10 ods. 10 Trestného poriadku a ustanovením vyhlášky (najmä ustanovením § 4 písm. a) - zdržanie podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku) je potrebné vyložiť tak, že policajt podľa § 10 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý vykonal zadržanie podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku nevykonáva už ďalší postup podľa § 85 ods. 4 Trestného poriadku, ale po spísaní zápisnice podľa § 85 ods. 3 Trestného poriadku (eventuálne po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 2 ods. 2 písm. i) vyhlášky) odovzdá zadržanú osobu nadväzne (celkovo) konajúcemu policajtovi podľa § 10 ods. 8 Trestného poriadku na postup podľa § 85 ods. 4 Trestného poriadku a na ďalší postup v konaní.

V zmysle vyššie uvedeného je teda potrebné zosumarizovať, že príslušníci PMJ, ktorí vykonali zadržanie v zmysle ustanovenia § 85 ods. 1 Trestného poriadku boli oprávnení vykonať tento zaistovací procesný úkon s poukazom na § 10 ods. 10 Trestného poriadku v spojení s vyhláškou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 648/2008 Z. z. v znení neskorších predpisov (platná a účinná v čase vykonania

zadržania), konkrétne § 4 písm. a), § 5 ods. 2 predmetnej vyhlášky. V zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 písm. i) predmetnej vyhlášky boli príslušníci PMJ oprávnení vydať aj uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, avšak skutočnosť, že uznesenie vydal ďalej vo veci konajúci príslušný vyšetrovateľ nerobí toto uznesenie o začatí trestného stíhania nezákonným, pretože ide len o oprávnenie a nie obligatórnosť takéhoto procesného postupu. Správne a v súlade s ustanovením § 199 ods. 1 Trestného poriadku veta štvrtá, vyšetrovateľ PZ uviedol, že trestné stíhanie bolo začaté vykonaním neodkladného a neopakovateľného úkonu a to zadržaním podozrivých osôb dňa 28.1.2015 v čase o 19:15 hod. Trestné stíhanie začalo zadržaním obvinených (v tom čase podozrivých) a vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku teda malo len deklaratórny charakter.

Obvinení vo svojej námietke správne uviedli, že príslušníci PMJ, ktorí vykonali ich zadržanie, mali spísať zápisnicu o zadržaní podľa § 85 ods. 3 Trestného poriadku, avšak s poukazom na vyššie uvedené je potrebné poukázať na skutočnosť, že nie je relevantnou chybou postupu v konaní, ak túto zápisnicu spíše nadväzne (celkovo) vo veci konajúci policajt podľa § 10 ods. 8 Trestného poriadku. Taktiež nemožno súhlasiť s námietkou obvinených, že zápisnice o zadržaní obidvoch obvinených spisovali nstržm. A. J. a druhú nstržm. H. M.. Títo príslušníci PZ vykonávali u obvinených (v čase zadržania podozrivých) osobnú prehliadku v zmysle § 99 ods. 4 Trestného poriadku s poukázaním na § 102 ods. 4 Trestného poriadku. Zápisnicu o zadržaní vyhotovil vo veci konajúci vyšetrovateľ.

K námietke obvinených, že nie je zrejmé v akých časoch boli prevzatí príslušným vyšetrovateľom, pretože na zápisniciach o zadržaní sa nachádzajú rozličné časové údaje najvyšší súd podotýka, že čas prevzatia vyšetrovateľom je uvedený v zápisnici na prednej strane, pričom na strane druhej pri pečiatke KR PZ Trnava je uvedený čas prevzatia obvinených do cely predbežného zaistenia a teda ide o dve rozličné skutočnosti.

Pokiaľ ide o námietku obvinených, že neboli poučení a nevedeli prečo sú zadržaní, najvyšší súd túto námietku nemôže akceptovať, nakoľko nahliadnutím do spisového materiálu dovolací súd zistil, že obvinení si zvolili obhajcu po zadržaní, z čoho je možné vyvodiť záver, že obvinení boli náležite poučení o svojich právach a oboznámení s dôvodmi zadržania uvedených v predmetných zápisniciach o zadržaní.

Na záver najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že takáto právna úprava platila do prijatia novej vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 192/2017 Z. z. účinné od 1. augusta 2018, ktorá zrušila vyhlášku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 648/2008 Z. z. a ktorá upravila rozsah vykonávania rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní a skrátenom vyšetrovaní podľa § 10 ods. 10 Trestného poriadku, pričom príslušníci zaradení v službe poriadkovej polície, kriminálnej polície, finančnej polície, dopravnej polície, železničnej polície, hraničnej a cudzineckej polície a inšpekčnej službe odňala oprávnenie vykonať zadržanie v zmysle § 85 ods. 1 Trestného poriadku, pričom tento úkon môže vykonať len policajt v zmysle § 10 ods. 8 Trestného poriadku. To znamená, že vyššie uvedené služby Policajného zboru, teda aj príslušníci PMJ, môžu vykonať obmedzenie osobnej slobody v zmysle § 85 ods. 2 Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvinených nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku uplatnené obvinenými, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinených E. J. a H. J. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.